

Matteo Salvini na tiskové konferenci poté, co opilý marocký recidivista zabil dva Italy

Autor: Guillaume Durocher

To, že nejpříznivější zprávy z prostředí západoevropské politiky budou přicházet z Apeninského poloostrova, jsem přiznám se skutečně nečekal. Kdo mohl tušit, že nesourodá vláda vzešlá z loňských voleb – nestálá koalice nacionalistické Legy Mattea Salviniho a vágně populistického Hnutí pěti hvězd – vydrží tak dlouho a dosáhne tolika úspěchů? Italský parlamentní režim je přece proslulý svou nestabilitou a častým střídáním vlád. Přesto jde zatím tento nezvyklý slepenec od úspěchu k úspěchu.

Globalisté, především instituce Evropské unie a různé proimigrační nevládní organizace, často přímo či nepřímo zapojené do sorosovských struktur „otevřené společnosti“, přijali za svou fakticky zločinnou politiku. Jejich cílem totiž nebylo snížit počty ilegálních imigrantů, ale „vyřešit“ problém „záchranou“ migrantů ještě na moři, na dohled severoafrického pobřeží, a tak rozdrolit vnější hranice Evropy i jednotlivých zemí.

Italové, kteří úpí pod drtivým břemenem nucené podpory nekonečných vln ekonomicky

neproduktivních a často násilných afrických imigrantů, se však vzepřeli. Zeslabení přílivu imigrantů ve skutečnosti začalo už za vlády předchozí středolevé vlády, které postupně došla trpělivost s nevládními organizacemi. V červenci 2017 proti nim vystoupil i ministr vnitra a „šéf špionů“ Marco Minniti, což spolu s dalšími opatřeními do konce roku vedlo k prudkému propadu počtu ilegálně příchozích. V tomto ohledu tak byl záťah proti migraci umožněn společenským konsenzem na tom, že země dosavadní stav nezvládá a musí se vážně zabývat příčinami problému.

K převážné většině imigrace do západních zemí dochází se svolením vlád těchto zemí a jejím výsledkem není nic menšího než **nezvratná proměna populace proti vůli občanů a lidu**.

Od nástupu do funkce ministra vnitra Matteo Salvini pokračuje v úsilí svých předchůdců a brání návratu k někdejšímu tempu imigrace (sociální demokraté byli v tomto ohledu liknaví) a *dále snižuje* ilegální imigraci na mizivou úroveň. Za to si zasluhuje maximální uznání.

Salvini navíc zaujal podstatě smělejší postoj než jeho předchůdci. Tam kde politici levého středu často neměli odhodlání podniknout „nemilosrdná“ opatření, nutná k vynucení italského práva a zastavení invaze, proměnil Salvini každý svůj krok v mediální spektakl a své úspěchy vždy s chutí vmete mediálně-politickým elitám do tváře.

Není to ale pro něj nic snadného: elity jej nesnášejí stejně palčivě jako všechny západní nacionalisty. Salvini má navíc nespočet nepřátel i mezi starou a dekadentní evropskou vládnoucí třídou. Když se Salvini nechal slyšet, že chce „pomoci Italům v tom, aby měli víc dětí“ namísto importu Afričanů, Jean Asselborn, osmašedesátnický ministr zahraničí lucemburského daňového ráje, tím byl rozlícen až k vulgaritám: *“Merde alors !”*

Proti Salvinimu se postavila také řada katolických činitelů, včetně milánského arcibiskupa a katolického týdeníku *Famiglia Cristiana*, kteří se sice označují za dobré křesťany, ale podle všeho by neměli větší problém s tím, kdyby se evropské srdce Křesťanstva islamizovalo, jako to před staletími postihlo kdysi křesťanský Střední východ a Severní Afriku.

Příznačně pro domovinu politického básníka **Gabriele d’Annunzia** se Salvini nebojí ani spojování umění s politikou. Jeden americký plátek se na něj rozhořčil, protože si dovolil citovat slova amerického básníka Ezry Pounda:

Buona giornata Amiche e Amici!

“Se un uomo non è disponibile a correre qualche rischio per le proprie idee, o le sue idee non valgono nulla o è lui che non vale nulla”.

Ezra Pound pic.twitter.com/pK2CbABqBA

— Matteo Salvini (@matteosalvinimi) March 5, 2019

Nebo v Poundově americké angličtině: „*If a man isn't willing to take some risk for his opinions, either his opinions are no good or he's no good.*“ (Pokud člověk není pro své názory ochoten něco riskovat, buď za mnoho nestojí jeho názory, nebo on sám.) Není snad Pound nedílnou součástí americké civilizace i středoškolských osnov anglické literatury na amerických školách? Nebo už se jeho jméno stalo pro levici příliš citlivým, a tak je Pound spolu s Robertem E. Lee a za kratičko jistě i Thomasem Jeffersonem postupně vymazáván z historie?

Soudy dokonce Salviniho stíhají za prosté *uplatňování imigračních zákonů*, jehož následkem zůstali imigranti „uvěznění“ na palubách lodí, místo aby je nechal veplout do italských přístavů. Díky podpoře koaličních partnerů z Hnutí pěti hvězd se však protivníkům dosud nepovedlo zbavit Salviniho parlamentní imunity.

Nic velkolepého se však nedá vykonat bez překonání značných překážek. Sám Salvini se nedávno nechal slyšet: „*Tanti nemici, tanto onore*“ (Čím víc nepřátel, tím více cti).

Jak to Salvini dělá?

V žádném případě bychom neměli podceňovat moc „psychické energie“. Salvini čerpá sílu ze svých lidí. *Il Capitano* neúnavně objíždí zemi, neohroženě se vrhá mezi davy, potřásá tisíci rukou, líbá nemluvňata a babičky, slibuje a pomocí takto načerpané životní síly může čelit škůdcům národa. (Stačí se podívat na nesčetná **videa** a **obrázky**, které zveřejňuje.) Salvini se může pyšnit také nebývale pozitivními reakcemi publika ve studiích italských televizních pořadů.

Uvědomuje si také **přitažlivost psích společníků**.

Je sice terčem častých divokých výpadů, má však hroší kůži. Často se o útoky na svou osobu dělí se svými příznivci na sociálních sítích a reaguje poznámkami jako „**Nepřestávám se usmívat**“, „**příjemná paní**“ nebo jednoduše „*un bacio*“ (pusinku). Salvini tak dává najevo, že ho malicherné útoky nijak nevyvádějí z rovnováhy. V praktičtější rovině pak na graffiti „**Fuck Salvini**“ v Bruselu reagoval výzvou svým příznivcům, aby to eurokratům vrátili v nadcházejících volbách do Evropského parlamentu. Zvláště nápadně tento smutný kontrast vynikne ve srovnání s prezidentem Trumpem, který nejen že nesplnil drtivou většinu svých předvolebních slibů (v první řadě zed), ale ještě k tomu útočí na své někdejší spojence jako Ann Coulterová, když mají tu „drzost“ vystavit jeho nepovedenému vládnutí účet.

Salvini těží i z jedinečných italských podmínek. Itálie už od pádu starého Říma nepatří mezi zvláště politicky organizované země. Hospodářská situace není kdovíjak skvělá, díky čemuž nejsou Italové tolik zaslepení blahobytem a o něco „normálnější“ a méně naivní než jejich bratraci ze severu Evropy. Přičtíme k tomu ještě cosi, čemu Ezra Pound říkal „středomořský zdravý duch“. Severoevropské společnosti, alespoň ty moderní, obvykle bývají důslednější a také úspěšnější ve všem, do čeho se pustí (vezmeme si třeba Německo: nejlepší ve fašismu, nejlepší v komunismu, nejlepší v kapitalismu...). Severoevropský duch ale na druhé straně tíhne i k *nevyváženosti a přílišnému lpění na abstraktních principech*, na úkor *selského*

rozumu.

V Itálii tak nikdy nepanovalo tak přísné tabu proti pravicové politice, a to ani po 2. světové válce, jako v Německu, Británii nebo ve Francii. Obzvláště poučné je srovnání s Francií, kde byly veškeré snahy o navázání spojení mezi nacionalistickou Národní frontou a mainstreamovými konzervativci definitivně uhašeny už v 80. letech. Jednou z příčin byl také intenzivní tlak lobby organizované židovské komunity: Deník *Le Monde* v březnu 1986 napsal, že B'nai B'rith „připomněla zvoleným zástupcům [konzervativních] stran na shromážděních B'nai B'rith před společenstvím jejich závazek, že.... se v žádném případě nespojí s Národní frontou.“ Naproti tomu italské krajně pravicové strany s konzervativci v průběhu minulých desetiletí často spolupracovaly.

Rozhodně nesmíme zapomínat ani na to, že Salvini *není v pozici menšího koaličního partnera v konzervativním kabinetu*. Liga v podstatě spoluprádne s další populistickou stranou, Hnutím pěti hvězd. Vládě se zatím v zásadě daří opravdu vládnout a plnit sliby dané voličům.

Už dlouho jsem přesvědčen, že kdyby nacionalisté dostali příležitost vládnout, byli by u voličstva poměrně úspěšní. Proč? Lidé totiž obecně bývají ze své podstaty „kmenoví“ a konzervativní – nebo přinejmenším nostalgici. Běžní lidé nechtějí přihlížet likvidaci vlastní kultury, výměny svého národa podivnými cizáky a islámskými teroristy ani jeho rozpuštění. Převzdělané mediálně-politické elity jsou v tomto ohledu skutečně úchylkáři, zcela odtržení od obyčejných lidí.

Každá vláda, která vysílá vlastenecké signály, ať už jsou upřímně míněné či nikoliv, si tím nejspíš získá jistý politický kapitál. Lidé bývají pozitivně nakloněni vládě, která se staví za jejich kulturu a zájmy – nebo se tak alespoň tváří. I to je ale zdá se pro lidi ve vedení Evropské unie nebo redakci *New York Times* příliš komplikované k pochopení. Vlastenecká vláda si navíc snadno vystačí s upřímností: může jen jednoduše přitáhnout pozornost k pravdě, ukázat na realitu migrantů znásilňujících a vraždících naše lidi, což se odehrává bez ustání a veřejné mínění to bude reflektovat. Nikdo nechce přihlížet týrání a zabíjení žen a dětí vlastní skupiny. Salvini to dobře ví, v poslední době se tak například obouval do systému, který opilému a zdrogovanému marockému recidivistovi dovolil zabít autem dva Italy. Salvini po dutertovsku slíbil „vyhladit drogové dealery z povrchu zemského“.

Salvini nevystupuje protievropsky a dokonce ani *a priori* protiunijně, naopak se aktivně snaží spolupracovat s evropskými patrioty z dalších zemí. Eunušsky konzervativní vláda v Británii zabředla při svém pokusu o odchod z EU do bezedného marasmu. Nové nastavení britských obchodních vztahů s obchodním blokem by beztak mělo být poměrně nepodstatnou a pro identitáře nezajímavou otázkou. Salvini naopak zdůrazňuje, že „věří v Evropu“, smířlivě se vyjadřuje o imigrantech z evropských zemí a buduje si dobré vztahy s vlasteneckými vládami v Polsku a Maďarsku. Dokonce vyzval k vytvoření „italsko-polské osy“:

Polsko a Itálie se stanou hrdiny tohoto nového evropského jara, obrození skutečně evropských hodnot, méně orientovaných na peníze a finanční sektor, byrokracie a naopak více na práci, rodinu a především bezpečnost.

A konečně se Salvini ústřední sliby ukazují jako dosažitelné. Snížení legální i ilegální imigrace nakonec není zas tak velká věda ani kouzlo, ale jen prostá a přímá otázka dostatečné vůle. Salvini úspěchy navzdory nepřátelství metropolitních elit vlily energii do žil jeho příznivců, následkem čehož podpora Ligy setrvale roste. Hnutí pěti hvězd se naopak do jisté míry stalo obětí své nejasné ideologie a nerealistických hospodářských slibů (i když se vládě podařilo i přes odpor EU prosadit schodkový rozpočet, země se propadla do recese). Hnutí pěti hvězd i proto utrpělo drtivé porážky v místních volbách v regionu Abruzzo a na Sardinii, zatímco pravicové strany nadále posilují.

Kdyby se dnes konaly volby, pravicová koalice (Liga, Berlusconiho Forza Italia a krajně pravicové uskupení Fratelli d'Italia) by pravděpodobně **získala většinu**. Bude-li pokračovat hospodářská mizérie, Salvini se dost možná rozhodne zbavit zátěže tápajícího koaličního partnera a vyhlásit volby na vrcholu své obluby, s cílem sestavit koalici s konzervativci, kde by ovšem měla hlavní slovo Liga. Tak by Itálie mohla nejen mít zdravější imigrační a demografickou politiku, ale také provést pravděpodobně nevyhnutelné hospodářské reformy a soustředit se na vyřešení odlivu mozků na sever, který ohrožuje dlouhodobou stabilitu země.

Salvini se nechal slyšet, že hodlá zastavit škodlivou unijní námořní „Operaci Sophia“ ve Středozemním moři, která hraje významnou úlohu při podpoře ilegální imigrace. Jak jeden italský politik řekl webu **Politico Europe**:

Sophia měla bojovat proti pašerákům lidí, místo toho však přivedlo do Itálie dalších 45 000 migrantů. Dokážeme si ohlídat hranice sami. Se záchranou lidí z moře technickou pomoc opravdu nepotřebujeme.

Autor článku správně upozorňuje, že ukončení operace by posílilo Salviniho postavení před blížícími se volbami do Evropského parlamentu:

Vyvolalo by to předvídatelnou vlnu rozhořčení mezi humanitárními aktivisty a liberálními politiky po celé Evropě, čímž by si Salvini jen pár týden před volbami dál utvrdil svou reputaci nejrozhodnějšího bojovníka s ilegální imigrací ... Ukončení Sophie by bylo poměrně nenáročným způsobem, jak vytvořit krizi a dostat migraci i se Salvinim zpátky na titulní stránky.

Ať už si o Salvinim myslíte cokoliv, je to vítěz. Kdybych měl shrnout jeho vítězný recept, vypadal by asi takto:

Neodcizit se svým lidem.
Nedovolit odpůrcům, aby se vám dostali pod kůži.
Spolupracovat s dalšími odpůrci systému.

Jednoduše říkat pravdu.
Plnit své sliby.

Ave, victoria!

Úvaha Guillaume Durochera **How to Win on Immigration: Italy's Salvini Shows the Way** vyšla na stránkách Unz Review 14. března 2019.